

PROJEKT "PŘÍBĚHY NAŠICH SOUSEDŮ"

Zpracovali: Lukáš Batala, Daniel Russo, Ebu Bekr Simitčiu

Vyučující: Mgr. Pavla Drážná

Škola: ZŠ Gutova

PŘÍBĚH PANÍ VĚRY ROUBALOVÉ-KOSTLÁNOVÉ

Jmenuju se Věra Roubalová-Kostlánová, narodila jsem se 12. listopadu 1947 v Praze. Narodila jsem se po válce a podle vyprávění je to tak, že jsem do nějakých tří a půl let měla spokojené dětství. Narodila jsem se do rodiny židovské, moji rodiče byli komunisti, a to předváleční komunisti, oba byli z židovských rodin.

Paní Věra Roubalová Kostlánová nám povídala, že měla spokojené dětství, vzpomínala na své rodiče, o nichž říkala, že patřili k předválečným komunistům. Bratr paní Roubalové odešel do Izraele budovat Palestinu, její dědeček byl zakladatel Židovského muzea v Praze. Značná část jejích příbuzných ovšem zahynula během války v koncentračních táborech. Paní Roubalová mluvila také o tom, že nechápala, jak mohli tak skvělí lidé jako její rodiče souhlasit s komunistickou ideologií:

Moji rodiče byli komunisti. Protože prostě před válkou se snažili o nějakou ideální spravedlnost ve světě, že jim na tom hodně záleželo - z takových čistých pohnutek vstoupili do komunistické strany.

Celá ideologie podle mě byla úplně špatně a ta praxe byla naprosto ničující a zločinná. A když budu upřímná, tak je to furt takové moje téma, že takoví báječní lidé jako moji rodiče se na takovou ideologii dali.

Velkou část života prožila paní Roubalová v době komunistického režimu. Protože se za komunismu nesměly vydávat některé knihy, lidé vyráběli knížky tajně, například doma.

My jsme s mým mužem Pavlem vážali ty knížky. Dělalí jsme to tak že jsme bydleli v rodinném domku, kde jsme měli teda zatím tři děti. Dole bydlela moje tchýně a babička a ještě sestra mého muže. Ony dvě nevěděly, že tam ty knížky vážeme, protože přes kuchyň se šlo na půdu a tam jsme to vážali. A vždycky když jsme dovázali, tak jsme to uklidili do skryšší, no prostě jsme to všechno zamaskovali (...) - a takhle jsme to dělali nějakou dobu.

O tom, že se u Roubalových vážaly knihy, věděli jen tři lidé, jedním z nich byl zubař, nasazený STB, který Roubalovi udal. Jednoho dne přijela STB a udělala domovní prohlídku. Policisté šli rovnou nahoru a vše prohledali velmi pečlivě. Našli tam asi 26 knížek. Po prohlídce zatkli muže paní Roubalové, obvinili ho a poslali do vězení.

Jedním z mnoha statečných a obětavých lidí pracujících na vydávání knih byla paní Drahomíra Šinoglová. Paní Roubalová nám vyprávěla její příběh:

Po paní Šinoglové bylo vyhlášeno celostátní pátrání za to, že přepisovala knihy Ludvíka Vaculíka. Měla nastoupit do vězení za podvracení republiky. V době, kdy byla obviněna, otěhotněla. Dostala nařízení, že musí nastoupit do věznice. Proto šla za gynekologem, aby jí napsal, že je těhotná, ale on to neudělal. Byl zřejmě domluvený s STB, a tak jí řekl, že to ještě není znát. Paní Šinoglová se potřebovala někde rychle schovat, dokud nebude o jejím těhotenství pochyb. Přijela tedy k Roubalům, aby ji ukryli. Manžel paní Roubalové vyndal z akumuláček cihly a skelnou vatu a připravil tam úkryt. Jednou ráno přijelo auto. Seděl v něm manžel paní Roubalové a další tři muži,

takže bylo jasné, že je domovní prohlídka. Paní Věra rychle běžela pro paní Mirku a schovala ji v akumuláčkách. Pak už policie prohlížela dům.

Ten jeden estébák seděl na těch akumuláčkách a ptal se, proč v nich netopíme. Tak jsem mu popravdě řekla, že jsme blázniví ekologové, že topíme jen v kamnech a že to takhle je a tak se divil a já si pamatuju, jak jsem si sedla k němu na ty akumuláčky a tak jsme tam diskutovali a pak se přesunuli do dětského pokoje. Divila jsem se, jak moc pečlivě všechno prohlíželi - dělali to 4 lidi a ještě jeden fotografoval. (...) V poslední místnosti našli samizdaty (...), na půdě našli 3 psací stroje, tak na jednom z nich sepsali protokol, že si to odvázejí, manžel jim to podepsal (...) oni sedli do auta a odjeli.

Paní Šinoglovou tehdy nenašli. Týden poté ještě zůstala u Roubalů, potom už bylo poznat těhotenství. Paní Šinoglová porodila a pak nastoupila do vězení.

Ne každý se smířil s totalitním režimem. Někteří protestovali např. Zmíněným vázáním knih, jiní třeba podpisem Charty 77. Také Roubalovi se k Chartě připojili. Paní Roubalová se v závěru činnosti Charty stala jednou z jejích mluvčích:

Už bylo po revoluci, už to nebylo žádné ohrožení. Já vždycky říkám, že to bylo za míru. Byla to pro mě velká pocta, hrozně jsem si toho vážila. (...) A pak po mě chtěli, abych ukončila činnost Charty. Mně to bylo děsně líto, přišlo mi to rozumné, ale vadilo mi, že to musím dělat zrovna já.

Charta 77 svou činnost ukončila roku 1992. Paní Věra Roubalová se nyní věnuje v psychoterapii převážně lidem, v jejichž rodině se vyskytuje trauma následkem holocaustu.

Nakonec jsme všichni schopni říci, že příběh Paní Roubalové Kostlánové byl více než zajímavý - od jejího dětství přes nástup komunismu a její vstup do Charty až po ukrývání hledaných v akumuláčkách a závěrečný ples Charty. Stejně tak se nám líbila její skromnost. Byli bychom rádi, aby její příběh znalo více lidí.